

Η ζωή των Ποντίων στο Πόντο. Μια ιδιαίτερη προσωπικότητα ο γιατρός Θεοφύλακτος

Θεοφυλάκτου Άννα, συνέντευξη, **10/02/2006**

Ο πατέρας μου προερχόταν από ένα χωριό στη Χαμονή που λένε και οι Πόντιοι, ενώ δεν απέχει πολύ απ' την Άρδεσσα κάνεις πόσες ώρες για να πας. Είναι 25 χιλιόμετρα από την Άρδεσσα γιατί είναι μη χειρότερα. Μάλιστα όταν πήγα εγώ και το επισκέφθηκα λέω πως ζούσαν εδώ πέρα; Ήταν άγωνα αυτά τα μέρη. Οι άντρες ξενιτεύονταν, δε μπορούσαν να ζήσουν από 'κει. Οι άντρες του χωριού ήταν οι περισσότεροι στη Ρωσία. Ο παππούς μου ζούσε στη Ρωσία, στο Βατούμ. Και έστελνε από 'κει και ζούσε η οικογένεια. Ήταν γυναικοκρατούμενη οικογένεια και δεν είχε άντρες. Όλες τις δουλειές τις είχαν οι γυναίκες,. Οι άντρες έρχονταν κάθε δύο – τρία χρόνια, τις έβλεπαν, έσπερναν ένα παιδί και έφευγαν.

- Έτσι βέβαια είχε και τη δυνατότητα ο πατέρας σας να σπουδάσει.

Βεβαίως, γιατί ο παππούς μου ήταν στο Βατούμ, είχε σαν ξενοδοχείο, είχε κάτι μαγαζιά, αποθήκες. Είχε ευχέρεια οικονομική.

- Κράτησε η οικογένεια του πατέρα σας επαφή με το χωριό εκεί; Υπήρχαν κάποιοι δεσμοί με το χωριό;

Ο πατέρας μου πήγαινε πάντοτε και σαν μαθητής και σαν φοιτητής και σαν γιατρός. Ασχολείτο με το χωριό του, φρόντιζε το χωριό του. Έκανε το λύκειο της Παναγίας Γουμεράς, εκεί για να μορφώνονται τα παιδιά και να μπορούν να κατέβουν μεγαλύτερα στη πόλη. Φρόντιζε πάντοτε το χωριό του. Ακόμα και εδώ όταν ήρθαμε πρόσφυγες. Το δικό τους εγκαταστάθηκε κυρίως στα Άνω Πορόια.